

A FÖLD- (ÉS VADÁSZ-) TÖRVÉNY ELÉ

Törvényhozóinknak hamarosan állást kell foglalniuk a vadászati jog kérdésében. Ehhez olvashatunk egy hosszaz előtanulmányt a Magyar Jog júliusi számában, dr. Zoltán Odón tollából, a „Vadászati törvény elé” címen.

A szerző hosszú oldalakon érvel a vadászati jog „államivá” minősítése, tehát a mostani helyzet fenntartása mellett. Szabadon most a „másik oldal” érvit ismertetem, melyek szerint nem ez az egyedül üdvözítő megoldás. Együttal rá kell mutatnom a szerző érvelésének a „gyenge” pontjaira is.

Ervei között szerepel a háború előtti rendszer, ilyenformán: „...a vadászati jogot a saját közigazgatási területükön az önkormányzatok értékesítik (hasznosítják), mint ahogy a községi vadászterületeket illetően régen is történt ez a 200 holdnál kisebb földterületek vonatkozásában, és az ebből befolyt összeg az önkormányzatok saját bevétele.”

Itt az emlékei cserbenhagyták a szerzőt. Akkor a vadászati jog bizony a földtulajdonosé volt, csak éppen önálló vadászterületeket nem engedett a törvény 200 hold alatt létesíteni. A kisebb birtokosoknak társulni kellett annyira, hogy együttes területük elérje ezt a határt. Az igaz, hogy a falusi gazdák általában a község egész területén társultak a vadászterület kialakítására, és a jegyzőre bízták a bérbeadás és az árverés lebonyolítását. Az is igaz, hogy a bérleti díj egy részét beadták a község közös kasszájába, de a másik részét felosztották egymás között. Az tehát, hogy az árverés színhelye a község háza volt, korántsem bizonyítja, hogy a vadászati jog az államé, netán a helyi önkormányzaté lett volna.

Másik érve a szerzőnek, hogy a vad „...nemcsak az erdőben él ... a vad és az erdő ... között semmiféle szerves kapcsolat nincs, mint ahogy nincs a vad és a mezőgazdasági életközösség között sem. Ilyen körülmények között cleve elhibázott dolog volna a vadászat és a vadgazdálkodás kérdését ... az erdőtörvényben rendezni.” Nos, ami a vadon élő állatok és a természeti környezet egyéb elemeinek a kapcsolatát illeti, szerencsére ma már az általános iskolában tanítják, hogy az állatok a testüket a növényvilág fotoszintetizáló tevékenységének a közbejöttével tud-

ják csak felépíteni. A szerző gondolatmenetét követve akár a legeltetési jogot is „államnak” lehetne minősíteni. A szántóvetők műveléje csak szorgosan a földjüket, és ha a legeltetési jogot bérli nekik netán kárt okoz, fogadjanak kárszakértőt, ügyvédet, forduljanak a bírósághoz. Alig hiszem, hogy a jogászok munkanélkülisége ellen így kellene küzdeni. Az sem kétséges, hogy a vadászok jogi erőfölénye miatt mi lenne a sorsa a gazdák kárigényének.

A földtulajdonos vadgazdálkodási jogát tehát már a földtörvényben ki kell mondani. Miről is szólna a földtörvény, ha nem lehetne tudni, milyen gazdálkodási módra jogosult a tulajdonos, és mit sajátít ki tőle az „állam”? De ugyanígy, miről szólna az erdőtörvény, ha nem az erdő összetevőiről; a termőföldről, az erdő növény- és állatvilágáról, mely utóbbira az állatvilág „vad”-nak nevezett része is beletartozik. És szólnia kell természetesen a tulajdonos, a gazdálkodó jogairól és azok korlátairól.

Harmadik, figyelemreméltó érve a szerzőnek: „Sok igazság van abban a vélekedésben, amely szerint a mező- és erdőgazdálkodók a tulajdonukban álló földekről már régen minden vadat kiirtottak volna, mert a vad károsítja a gazdálkodásukat...”

Ellenvéleményem szerint ebben nem „sok igazság”, hanem sok *álmok-ság* rejtetik. Egyrészt a földek gazdái semmivel sem állnak alacsonyabb erkölcsi színvonalon a vadászoknál. Ők is tisztelik legalább annyira a törvényt, a rendelkezteket, a vadászati terveket, amelyek mind a vadállomány fenntartását szolgálják. Másrészt, a gazdasági megfontolásuk miatt pláne nem fogják kiirtani. A mai piacvesztéses időkben

sok terület mezőgazdasági hasznosítása válik gazdaságtalanná. Egyes területeknek a vadgazdálkodás lehet a legjövedelmezőbb hasznosítási módja, a vadászati turizmus lehet a legfőbb bevételi forrása. Az adóhatóság pedig az adó mértékének a megadásánál mérlegelheti az ilyen terület jövedelemtermelő képességét is – hogy az államkassza is részesedjék belőle.

A vad állami tulajdona mellett érve még a szerzőnek, hogy a vad „mozog”, és a másféle szabályozás „...a vad védelmét meggyengítené.”

Nos, mióta a világ világ, a vad valójában gazdátlan jószág, „res nullius” volt és lesz is. Az szerző rá tulajdonjogot, aki jogszerűen elejti. A fekete gólyára, a kőkörcsinre és egyéb védett élőlényre sincsen kimondva az állami tulajdon, mégis meg lehet büntetni az elpusztítókat kemény százezer forintokra. A vadnak, mint természeti értékeknek a védelme tehát nincs összefüggésben azzal, hogy – egy fikciónak tekinthető paragrafussal – állami tulajdonnak van-e minősítve vagy sem.

Úgy gondolom tehát, hogy törvényhozásunknak a gazdasági élet minél kevesebb területét kell törvényekkel szabályozni. Amit lehet, rá kell bízni a gazdálkodóra: természetesen a természeti értékek megőrzésének a kötelezettsége mellett. Maga dönthesse el, hogy az egyre nehezebben eladható birkát legelteti-e a területén, vagy a dús vadállományára hív-e keményváltával fizető vevőt. Ebben az esetben a „vadkár” fogalma fel sem merül. A vad által elfogyasztott növény, termény a vadgazdálkodás költségeként jelentkezik a gazda számadásában. Másik esetben túlméltul kellene a területen egy másik szerv gazdálkodását, vadgazdálkodását, természetvédelmi és vad állati dézsmálását, a törvényhozóknak pedig paragrafusok tucatjait gyártani a kettejük közötti érdekütközés szabályozására – ha egyáltalán lehetséges lenne minden felmerülő problémára törvényt alkotni.

A sokat emlegetett „Európához” való visszatérés tehát mind a gazdasági élet szereplőinek, mind a jogalkotóknak a dolgát nagyban egyszerűsíti. Szabadon tehát a fenntekelt jogalkotók szíves figyelmébe ajánlani.

Reményfy László

**Az Erdészeti Lapok
Szerkesztőségének
új telefonszáma:**

201-7737.

**Ez egyben az OEE
fax-száma is.**

Megalakult

a Vadvédelmi és Vadgazdálkodási Kamara

A kamara fogja össze a tág értelemben vett vadgazdálkodásban dolgozó mérnöki kart,

– ezzel segítse elő, hogy a vadgazdálkodás teljes vertikumában a szakma szempontjai érvényesüljenek,

– támogassa a fentieknek megfelelő jogalkotói döntéshozatalt, szerezzé meg és éljen a jogszabálytervezetek észrevételezésének hatáskörével,

– szakmailag alapozza meg az új típusú regionális vadgazdálkodási tervezést,

– segítse elő, hogy a vadnak és élőhelyének viszonyát, az erdő-, mező- és vadgazdálkodás, illetve a természetvédelem kérdéseit szigorúan szakmai és tudományos alapokon kezeljék,

– biztosítson találkozási és tapasztalatszerzési fórumot a vadgazdálkodási szakembereknek,

– biztosítsa, hogy a szakma alsó-, közép- és felsőfokon ökológiai szemléletű, kulturált és jól felkészült szakembereket képezzen,

– észrevételezze a vadgazdálkodási alap- és alkalmazott kutatások témaköreit, azok koordinációját,

– biztosítsa szakmai kiadványok megjelenését, tegyen javaslatot szerzői, szaklektori és szakfordítói megbízásokra,

– pártfogolja a szervezet esetleg munkanélkülivé váló tagjait.

Az Alapszabálynak a kamara céljaira és feladataira vonatkozó fejezetéből meghatározó jellegű gondolatok: „A Magyarországon állandóan tartózkodó, valamint a hazánkon rendszeresen átvonuló, illetve időszakosan megjelenő vadon élő állatok, de különösen a vadászható fajok és élőhelyük megóvása, javítása”; „Mindazon szakemberek tömörítése,

akik szakmai tudásuk és emberi magatartásuk révén tenni tudnak és tenni akarnak a természet-, vadvédelem és vadgazdálkodás érdekében”, valamint a vadgazdálkodási szakma érdekképviseletének felvállalása.

A kamara feladatának tekintti továbbá, hogy propagandamunkát folytat annak érdekében, hogy elfogadtassa azt a nézetet, mely szerint a vadállomány elsősorban nem jövedelmet termelő kereskedelmi cikk, hanem a természet része, a levegővel, földdel, erdővel, védett növények-

kel és állatokkal egyenértékű nemzeti örökség.

A kamara tagjai a VVK tevékenységi körébe tartozó területeken dolgozó felsőfokú végzettségű természetes személyek lehetnek, akik a kamara céljait elfogadják. A kamara tagság konkrét feltételei: felsőfokú vadgazdálkodási képzés (vadgazdálkodási szakmérnök, mezőgazdasági mérnök, erdőmérnök, állatorvos, kivételesen jogász, vadgazdálkodási üzemeltetők, MAVOSZ felsőfokú vadgazdálkodási tanfolyam): vadgazdálkodási munkakör (vagy ebből származó nyugdíjasság, illetve munkanélküliség), a kamara alapszabályának elfogadása, alapító tagság vagy belépés írásos szándéknyilatkozat alapján, legalább két ajánló tag támogatásával.

A közgyűlés megválasztotta a Vadvédelmi és Vadgazdálkodási Kamara öttagú elnökségét is: Nagy István (elnök), dr. Bod Lajos, dr. Porubszky János (pénztáros), Csányi Sándor és ifj. Csonka Tibor személyében.

A Vadvédelmi és Vadgazdálkodási Kamara székhelye: 1051 Budapest, Nádor u. 34.

A Vadvédelmi és Vadgazdálkodási Kamara elnöksége

PECHTOL ISTVÁN

Mezőhegyesi vadászatok, 1946–1950

I. rész

Régóta érelődött bennem a gondolat, hogy papírra vessem a háború utáni, az állami és pártvezetők részére rendezett mezőhegyesi vadászatokat. Az eseményeket talán érdemes megörökíteni az utókor számára, mert a korra jellemzőek.

A mezőhegyesi Állami Gazdaság területe 30 ezer kat. hold volt, mintegy 3 ezer kat. hold erdővel. Ez egyúttal a vadászterületet is jelentette, s az állami gazdaság kezelésébe tartozott. Az erdőhivatal, később erdőgazdálkodás, kettős volt. Az egyik a MÁLLERD-hez (Magyar Állami Erdők Üzemi Központja), a másik rész a vadászattal együtt az állami gazdasághoz tartozott.

A 30 ezer kat. hold vadászterületen apróvad (fácán, nyúl, kevés fogoly), egynehány őz, s mint ilyen helyen elmaradhatatlanul, több-kevesebb róka volt.

Régi időkben adódott, hogy a majorokat számozták és ezt a számot viselték a közelükben lévő erdők is. (6-os, 35-ös, 41-es, 58-as stb. erdő). Az erdők általában négyszög alakúak, hosszban-keresztben nyiladékokkal osztottak, így erdei hajtásokra kiválóan alkalmasak voltak. A fácán az erdőből nem nagyon tudott elmenekülni, a nyiladékokra merőlegesen még egyszer meghajtottuk ugyanazokat a területeket.

Az egyes lőállásokat számozott kártyákkal jelöltük. Minden vendég kapott egy kártyalapot, amelyről leolvashatta, hogy az egyes hajtásokban melyik lőállást kell elfoglalnia. Az egyik erdőből a másikba általában lovasfogattal, hintón mentek át a vendégek, a sort rendszerint egy könnyű, löcsős vadász-kocsival vezettettem. Nagyon sajnálom, hogy nem készítettem pontos feljegyzéseket a résztvevőkről, időpontokról, eredményekről, ellátásról, elhasznált tültényekről, stb. Egy alkalomra jól emlékszem, közel ezer darab tültényt lőttek ki és 39 vadat ejtettek el. A költségeket az állami gazdaság viselte.

Kedvetben az ékezésről az állami gazdaság apparátusa gondoskodott azokkal a személyekkel, akik a korábbi, Horthy-időben is tevék ezt. A hajtók részére is főztek, gulyásleveszt kapnak. Később – feltűnt, de akkor okát nem kerestem – minden élelmet, még a szódavízet is a vendégek hozták magukkal. Csak jóval később jöttem rá, hogy a vendégek félhettek elfogyasztani a helyben főzött ebédet, vacsorát, a felszolgált italt. Ez a szokás a két nagy párt egyesülése idején kezdődött. Ezzel egyidejűleg a hajtók is elestek a szokásos gulyástól. A vendégek szinte kivétel nélkül minden alkalommal hálókocsis különvonaton érkeztek, általában hajnalban. A különvonatot a vasút egy mellékvágányra állította. Kétnapos vadászat esetén a különvonat hálókocsija volt a szálláshely. Innét indultunk az állami gazdaság eszközei – lovasfogaton, kezdetben kisvasúton – a helyszínre, az erdőbe. Az emlékezetemben jól megmaradt néhány vadászat eseménye – nem időrendben.

Az első, amelyet nekem kellett szerveznem, 1946 őszén volt. A különvonat mellől kisvasúton mentünk a 73-as major melletti Rajta-erdőbe. Akkor még lovas fogat ilyen célra nem volt, a lovakat a háború folyamán külföldre hajtották s még nem hozták vissza. A vendégek szinte halomba rakva, sok vadászfegyvert hoztak magukkal, amelyeket régebbi gazdákiktól kobozhattak el. Volt, aki ott a helyszínen választotta ki magának az általa gondolt legmegfelelőbbet. Az egyikük browningot választott magának, de nem tudta hogyan kell kezelni. Meglepődtem, amikor felkértek, hogy mutassam meg. Nekem sem volt módomban ilyenül gyakorlatot szerezni, csupán tanulmányaimra voltam utalva. Megkönnyebültem, amikor a fegyvert kézbe véve sikerült működésbe hoznom. Kívánság volt még az, hogy én kísérjem az elvtársat, segítsek, ha probléma adódna. A 73-as major melletti 2–3 éves akác sarjerdőt hajtottuk elsőnek. A vadász mögött álltam. Amint a hajtók elindultak, egy nagy csapat veréb röpött föl a sarjarkról. Az elvtárs hátra fordult, mondot valamit, de nem értem. Kis idő múlva újabb verébcsoport röpött – közben jó néhány fácánnak sikerült elmenekülnie –, az elvtárs újból megszólalt, mondot: „de milyen szűk ezek a foglyok”. Sajnáltam, hogy nem lövtem közérük, hogy vitt volna haza néhány darabot, foltéve, ha egyáltalán eltalálta volna.

Amikor Tildy Zoltán volt a köztársasági elnök, kétnapos vadászatra jöttek a vendégek. Még nem volt kötelező az elvtárs megszólítás, a „szabadság” köszöntés. Az első napon erdőről erdőre haladva hajtottunk, a gyorsabb bonyolítás érdekében két hajtócsoporttal. A második napra eredetileg stráfajtaszt terveztünk nyúlra. Az első nap este a rangosabb és idősebb vendégek kérésére a programot meg kellett változtatni. Hat személy (Tildy Zoltán köztársasági elnök, ifj. Tildy Zoltán, a MÁLLERT ügyvezető igazgatója, Rákosi Mátyás miniszterelnök-helyettes, Farkas M. képviselő, Papp-Kökényesdi testőrtábornok és még valaki) részére erdei hajtásokat szerveztünk fácánra, hogy ne kelljen sokat gyalogolniuk. A többiek stráfajtasztba mentek nyúlra vadászni. Az első napon már kezdett alkonyodni, amikor a befejezőkor Rákosi Mátyás kezében véletlenül elslitt a fegyver. A sörét az áldogáló emberek között a földbe fúródott. Szerencsére baleset nem történt. Másnap Papp-Kökényesdi testőrtábornok, akinek az volt a feladata, hogy a köztársasági elnököt kísérje, félrehívott és a fegyver véletlen elslítésére hivatkozva bizalmasan arra kért, hogy Tildy Zoltánt és Rákosi Mátyást ne állítsam egymás mellé. Történelmünk során már történt baleset vadászon hazánkban, mondotja. Ismeretes, hogy ha a hajtók U alakban haladnak, a középső lövések előtt repül több fácán. Arra nem sok lehetőség adódott, hogy Rákosit a középső állások valamelyikére állítsam. Az utolsó hajtások egyikén is szélső helyen állt, a 35-ös erdőnek azon a szélén, ahol a közelben egy csenderes volt. A fácánok szívesen repültek oda. Az egyik vadór (Mengyán György) ezen az oldalon kísérte a hajtókat. A hajtás befejezésekor igyekeztem a szélre. Amint össztalálkoztunk, Rákosi megszólalt és mondot nekem, hogy most már őt is állítsam valami jobb helyre – középre –, ahol több a fácán. Ezt Mengyán György vadór is hallotta, aki látta, hogy mennyi fácán repült el azon az oldalon. Nem volt rest helyzetem válaszolni: dehogynem, van itt fácán miniszterelnök-helyettes úr, csak tudni kell löni. Rákosi kissé meghökken, és mentegődzve válaszolt, hogy ő nem úgy nőtt fel, mint a grófok, a nagyurak, s most tanul vadászni, löni. Láthatóan nem sértődött meg.

Nagy Ferenc miniszterelnöksége alatt történt: a 6-os erdőben fácánhajtas volt. Nagy Ferenc és Rákosi Má-

tyás szomszédos lövőállásban álltak. Úgy adódott, hogy Rákosi mögé kerültem, jobbra volt Nagy Ferenc. Sok fácán repült a hajtásban. Nagy Ferenc duplázására a két lövőállás közé már esett a fácán – sajnos tyúk –, közben Rákosi is tüzelt automata ötüvetű fegyverével – ilyenl szeretett vadászni. Rákosi otthagyva helyét, ment a fácányükért és a lába elé tette. Azt gondolhatta, hogy ez már biztos. Kísérletet tettem, hogy visszajuttassam jogos helyére, de Nagy Ferenc intésre leálltam. Időközben tucanti fácán repült el.

Ehhez az esethez tartozik, hogy egy későbbi vadászat vacsoráján (akkor Nagy Ferenc már elmenekült, helyesebben hagyták elmenekülni és Amerikában élt), Rákosi magyarul beszélt, hogy ez már biztos. Kísérletet tettem, hogy visszajuttassam jogos helyére, de Nagy Ferenc intésre leálltam. Időközben tucanti fácán repült el.

Ehhez az esethez tartozik, hogy egy későbbi vadászat vacsoráján (akkor Nagy Ferenc már elmenekült, helyesebben hagyták elmenekülni és Amerikában élt), Rákosi magyarul beszélt, hogy ez már biztos. Kísérletet tettem, hogy visszajuttassam jogos helyére, de Nagy Ferenc intésre leálltam. Időközben tucanti fácán repült el.

Ehhez az esethez tartozik, hogy egy későbbi vadászat vacsoráján (akkor Nagy Ferenc már elmenekült, helyesebben hagyták elmenekülni és Amerikában élt), Rákosi magyarul beszélt, hogy ez már biztos. Kísérletet tettem, hogy visszajuttassam jogos helyére, de Nagy Ferenc intésre leálltam. Időközben tucanti fácán repült el.

Nagy Ferenc miniszterelnökhöz kapcsolódik egy gazdasági (Jármai Géza) által feltett kérdésre adott válasza. A kérdés: „A magyar kormány miért járul hozzá ahhoz, hogy Dunacsunyt, Horvátjárfalat és Oroszvárt Csehszlovákiához csatolják? Miért engedik tovább csónkítani csónka hazánkat?” – Engemet annyiban érintett közelebbről a kérdés, mert akkor szülem Oroszvárott laktam. A válasz: „Tudomásul kell vennünk, hogy Kárpátalja szovjet részről történt bekebelezésével közvetlen szomszédosságra kerültünk a természet kincsekben gazdag nagyhatalomnak, a Szovjetunióhoz. Nincs értelme ellenkezni, és csak javunkat szolgálhatja, ha igyekszünk jószomszédi kapcsolatot kialakítani a Szovjetunióval. Ellenkezéssel helyzetünkön csak ronthatunk.”

Sajnos ma már köztudott, hogy helyzetünkön így is csak ronthatunk.

(Folytatjuk.)

Erdész–vadász találkozó Valkón

Az „Országos Vadásznap” alkalmából a gödöllői Hubertus vadásznap rendezvény sorozata keretében erdész–vadász találkozóra került sor a Pilisi Állami Parkerdőgazdaság valkói erdészeti területén.

A találkozót a Pest megyei FM Földművelésügyi Hivatala és a Vadászok és Természetvédők Közép-Magyarországi Szövetsége kezdeményezte a Parkerdőgazdaság támogatásával.

A rendezvény a hangulatos Széppuharta tisztáson történt, részt vettek az FM Vadászati és Halászati Önálló Osztály képviselői, Pest megye területén működő erdészeti szervek vezetői, a KTM Budapesti Természetvédelmi Felügyelőség képviselői és az érintett vadásztársaságok elnökei, vadászmeszterei.

Rácz Gábor, a VTKMSZ elnöke bevezetőjében rámutatott az utóbbi években az ágazatok közötti ellentétek kialakulásának főbb okaira, az erdőgazdálkodókra a piaci viszonyok miatt rájuk kényszerített kemény lépések megtételére az erdei vadkár megértésére vonatkozóan. A váratlan intézkedések, a hirtelen megemelt lelővési tervek bizonytalanságot idéztek elő a vadgazdálkodók körében, amelyek előbb-utóbb szakszerűen munka végzéséhez vezetnek.

Benczédi Ferenc az FM részéről taglalta az emberek a vaddal és a vadászattal való kapcsolatát, a társadalom részéről formálódott igényt, közhangulatot formáló szerepét. A fő ellentétet az ágazatok között az erdei vadkárosítás okozza, mindkét fél számára megnyugtatóan szakmai alapokra kell helyezni a fenntartható nagyvadállomány mennyiségét és az állomány-szabályozást. Tényvilágosságra kell törekedni, az érdekvédelmi szempontokat is figyelembe véve.

Pintér István FM főmunkatárs röviden ismertette az elmúlt évtizedekben a vadállományban bekövetkezett változásokat, a szarvas és vaddisznó túlszaporodásának okait, amelyek az 1990-es évek elején már éles ellentétet váltottak ki az erdő- és vadgazdálkodók között.

A természetvédelmet képviselők felhívták a figyelmet a védett állatok és természeti értékek fokozottabb védelmére, szorosabb együttműködés szükséges a gyakorlatban, nem elég

csak szívalokban hirdetni a vadászok és erdészek természetvédelmi szerepét.

Dr. Ilőnich Miklós a Parkerdőgazdaság részéről megerősítette, hogy helyre kell tenni az erdő és vadgazdálkodás szerepét, szakmai követelményeknek eleget téve fontos, hogy ésszerű gazdálkodással eredmény is szülessen.

Kemenes Miklós a borsosnyói vadászok nevében hangsúlyozta, hogy napjainkban igen fontos az ágazatoknak az összefogása annak érdekében, hogy értekeinket megóvjuk és átmentsük a következő generációk számára. Megfelelő együttműködéssel, érdekek egyeztetésével a jelenlegi bizonytalanság feloldható. Foglalkozni kell a vadászok érdekképviseletének megerősítésével, a társadalmi munkát célratörőbben kell végezni.

Dr. Várhelyi Péter, a Kisinóci Vt. elnöke az erdész–vadász kapcsolatot tárgyilagossá alapokra, kölcsönös bizalomra építve képzeli el. A vadkárosítás megelőzése érdekében építet kerítések nem oldják meg a problémát. Hangsúlyozta, hogy az egy csónakban ülőknek egyformán kell evezni, hogy célba érjenek.

A jelenlévők a jövőre vonatkozóan az erdész–vadász együttműködés érdekében elvégzendő feladatokat az alábbiak szerint határozták meg:

- az erdészet a vadgazdálkodó számára adjon tájékoztatást a legfontosabb erdőgazdálkodási munkálatakról – kiemelve a vadkárosításnak kitett erdőrészeket;

- javaslatot tesznek a leghatásosabb megelőző védekezési módszerek alkalmazására a vadgazdálkodási üzemtervben rögzített irányelvek szerint;

- vadvédelmi rendeltetési erdők, tisztások, nyiladékok hasznosítására,

- az erdőművelés és természetvédelmi érdekek figyelembe vétele mellett – természetes tápanyagforrások, zöld rágó felületek kialakítására;

- reális vadeltartóképeség meghatározására.

A bérlő vadásztársaságok a fentiek szerint figyelembe veszik az erdőgazdálkodás és a természetvédelem érdekeit, a „Házi Szabályzatban” rögzítik az elvégzendő feladatokat – elsősorban a vadkárosítások csökkentése érdekében. Az állománybecslést és a lelővési tervet együtt végzik az erdőfelügyelőség bevonásával. Az összefüggő erdő-tömbökben gazdálkodók létrehozják a táj vadgazdálkodási a 727-ben. Társadalmi megteremtése érdekében.

A résztvevők a találkozót hasznosnak vélték és úgy határozták, hogy a párbeszédet folytatják az együttműködés szellemében.

Köveskúti György

Milyen kapcsolata van a vadászattal Szent Hubertusnak?

Szent Hubertus a VII. században született előkelő nemesi családban. A család átlagon felüli jómódban élt, ezért az ifjú rendkívül dorobozó, kicsapongó életet engedett meg magának. Széles körben ismert, nagy mulató és tréfmester volt. A korabeli frások szerint egy nagypénteki vadászaton – ami a becsület keresztyén családoknál gyásznap – olyan szarvasbika fűnt fel neki, amelyik agancsai között a kiráhalált szenvedett Krisztus keresztjét viselte. A látomás olyan nagy hatással volt rá, hogy léhaságnival felhagyva a további-

akban csak a hitének élt. Felesége halála után felvette a papi szentséget, és egészen a püspöki rangig haladt.

Számos pogány népcsoport megtérítése az ő munkájának az eredménye. Igen nagy köztiszteltetnek örvénne hímtyel a 727-ben. Történeti munkája Pipin uralkodásának idejére

esik, a legendáját is az egyik udvari tollforgató jegyezte le.

A vadászok védőszentje, ünnepnapja: november 3.

(Vesztség ellen is kérjük a közbenjárását.)